

บทที่ 1

ร่างที่ใกล้จะหมดแรงนั้นเดินลากเท้าด้วยใจที่เต็มไปด้วยความเหนื่อยล้าซึ่งมาพร้อมกับความท้อถอยพร้อมที่จะล้มลงได้ทุกเมื่อ ทว่าความหวังอันแสนริบหรี่ก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าราวกับต้องการให้พลังกายและใจกับเขาเมื่อสายตาเห็นบ้านหลังหนึ่งปรากฏตรงหน้าหลังจากพบเพียงที่ดินว่างเปล่ามานาน บางที...มันอาจเป็นสถานที่ที่กำลังตามหา ก็ได้

‘229’ ตัวเลขถูกสลักอยู่ที่เสาใกล้กับประตูรั้วคอนกรีต แม้สีที่ทาหลุดลอกไปบางส่วน แต่คนมองยังเห็นมันชัดเจน

มือที่ปกคลุมด้วยผิวหนังที่เหี่ยวแห้งตามกาลเวลากลับขึ้นด้วยอาการลั่น แต่ตัวเลขนั้นเบาๆ แยมริมฝีปาก ภาพในอดีตฉายชัดขึ้นในหัวความคิด คิดถึงวันเวลาเก่าๆ ที่ผ่านมายี่สิบห้าปี...

ใจเต้นแรงขึ้นพร้อมกับความหวังที่ฉายชัดเหมือนแสงไฟในความมืด...

เขาหยิบเบาน์สายตาซึ่งเห็นบออยู่ที่กระเป่าเสื้อ ใส่มันอย่างช้าๆ ตามด้วยการยกมือมาเช็ดเหงื่อที่ไหลออกมา ก้าวเข้าไปเกาะรั้วของ

บ้านที่ขาดการดูแล พื้นที่เพียงห้าสิบตารางวา สวนเล็กๆ ที่มีวัชพืชขึ้นเต็มกับต้นกระถินริมรั้ว ตัวบ้านสีชาวม่น สีทาภายนอกหลุดลอกจากการเจอแดดเจอฝน มันทาดการดูแลเอาใจใส่จนดูไม่มีชีวิตชีวา

สิ่งที่มองเห็นทำให้ใจของชายชราว่างหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม เหมือนความหวังที่แสนริบหรี่นั้นหายไปต่อหน้าต่อตา

ความอ่อนเพลียจากการเดินเท้าด้วยระยะทางที่ไกลจนไม่สามารถบอกได้ว่าเดินมานานเท่าไร บวกกับความหิว ความร้อนของอากาศทำให้ร่างกายเริ่มออกอาการไม่ไหว

ทว่าเพียงเสี้ยววินาที ฟ้าที่มีแดดจัดก็แปรเปลี่ยนเป็นมืดครึ้ม โดยลมแรงจัดที่พัดพามาเมฆก้อนใหญ่มา

ราวกับฟ้าต้องการทดสอบความอดทนของคนบนโลก จึงส่งอุปสรรคมาเพื่อดูว่าใจยังจะสู้ต่อไปหรือไม่

เสียงฟ้าร้องที่ดังมาแต่ไกลไม่ได้ทำให้ใจชายชราหวาดหวั่น แต่ภาพที่เห็นต่างหากทำให้คนที่เต็มไปด้วยความหวังนั้นกลัว ภาพพื้นที่ที่เต็มไปด้วยวัชพืช อีกทั้งประตูเหล็กที่ปิดสนิท ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ จากภายใน เกรงว่าจะมาแล้วพบเพียงความว่างเปล่า

ถ้าเป็นเช่นนั้น คนที่เดินทางมาไกลก็เหมือนมาเจอทางตัน เพราะระหว่างทางเขาต้องเจออุปสรรคมากมายกว่าจะมาถึงจุดหมาย ทั้งเจออุบัติเหตุ หลงทาง ซ้ำร้ายเงินยังหายระหว่างทางทำให้ลำบากมากขึ้น กระทั่งวันนี้เขายังไม่ตกถึงท้องตั้งแต่เช้า ทุกสิ่งที่กำลังเผชิญล้วนแล้วแต่บั่นทอนกำลังใจ...สุดท้ายสิ่งที่กำลังจะได้พบคือความสิ้นหวังอย่างนั้นหรือ

หรือนี่คือการลงโทษสำหรับความผิดของเขาในอดีต ความเห็นแก่ตัวที่ผ่านมามีทำให้เขาต้องรับผลเช่นนี้!

ความรู้สึกผิดที่เกาะกุมในใจมันเล่นงานจนไม่มีความสุขมาหลายปี ทำให้เขาต้องพยายามอย่างมากในการเดินทางเพื่อค้นหาคน

คนหนึ่ง แต่ทุกอย่างทำได้สำเร็จอย่างใจหวัง มองกระดาษในมืออย่าง
ใช้ความคิด แต่สมองก็ไม่สามารถทำงานได้เต็มที่

เขาเงยหน้ามองฟ้าราวกับว่าอยากส่งคำถามถามคนที่อยู่เบื้องบน
...หรือว่าเขามาช้าไป

คำตอบจากฟ้าคือการส่งสายฝนตกลงมาพร้อมกับลมที่พัดแรง
ร่างที่เปียกเหงื่อบัดนี้เปียกฝนไปเรียบร้อย ร่างกายผอมบางบวกกับ
ความชราและความเหนื่อยล้าทำให้เขาทนไม่ไหว พยายามเขย่าประตูลูก
รีวหวังให้มันเปิดออกเพื่อเข้าไปหลบฝน และเผื่อได้เบาะแสะอะไร
เพิ่มเติม แต่ออกแรงเท่าไรก็ไม่สามารถเปิดมันได้ แม้พยายามมาก
ขึ้น แต่ผลลัพธ์ยังเหมือนเดิม คนแก่ถอดใจกับพายุฝนและลมที่พัด
โหมกระหน่ำอย่างไม่ลืมหูลืมตาจนร่างแทบยืนไม่อยู่

ความหนาวกำลังแทรกซึมผ่านเสื้อผ้าที่เปียกมายังผิวหนังให้ยวบย่น
ลามเข้าไปถึงกระดูก ปากสั่นมือสั่น เขาตัดสินใจว่าจะวิ่งไปอีกฝั่งหนึ่ง
ของถนนเพื่อไปหลบใต้ต้นไม้ แม้มันไม่สามารถป้องกันฝนได้ทั้งหมด
แต่ก็ดีกว่าไม่มีเลย

ชายชราตัดสินใจข้ามถนนเพื่อไปยังต้นไม้ต้นนั้นโดยไม่รู้เลยว่า
การก้าวเท้าครั้งนี้จะทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นชนิดเรียกว่าเป็น
สิ่งที่คาดไม่ถึง มันสามารถเปลี่ยนแปลงโลกของคนคนหนึ่ง... ไม่สิ
บางที่อาจเป็นโลกของใครอีกหลายคนด้วยการกระทำที่ตัดสินใจเพียง
เสี้ยววินาทีนั้น

เสียงแตรดังลั่นพร้อมกับเสียงล้อที่บิดถนน ชายชราหันไปมอง
อย่างตกใจ และภาพทุกภาพของเขาก็ค่อยๆ ดับลงราวกับถูกปิดสวิตซ์
ความรู้สึกทั้งหมดทั้งมวลถูกพัดไปพร้อมกับสายลมที่ปะทะกายโดย
ไม่รู้วามันจะย้อนกลับมาหรือไม่!

ฝน...ทำไมต้องตกตอนนี้ด้วย!!!

หญิงสาวภายใต้ชุดที่เปียกชื้นบริภาษในใจ แม้ตอนนี้ฝนจะซา ลง แต่ก็ไม่ได้ทำให้อารมณ์ของเธอดีขึ้นแม้แต่น้อย

หลังจากฝนตกลงมาชุดใหญ่ การจราจรในกรุงเทพฯ ก็เป็นอัมพาตทันที ทำเอาคนที่โดยสารแท็กซี่ซึ่งนั่งไม่ติดที่เมื่อเห็นเลขมิเตอร์นั้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จึงขอลงกลางทาง เปลี่ยนจากนั่งรถเป็นเดินแทน เหนื่อยหน่อยแต่คงดีกว่าติดแหงกบนถนนต่อไป มือกางร่มโดยที่หลังนั้นสะพายเป้อยู่

เธอแหงนหน้ามองฟ้าพลางถอนหายใจ รู้สึกเลยว่าเสื้อเริ่มชื้นฝนมากขึ้น ความเหน็ดเหนื่อยไม่ได้ทำให้ร่างกายอ่อนแรง แต่สิ่งที่อยู่ภายในใจต่างหากที่ทำให้ร่างกายทั้งเหนื่อยทั้งท้อ เธอเลี้ยวเข้ามายังถนนเล็กที่มีน้ำขัง รองเท้าผ้าใบไม่สามารถกันน้ำยิ่งทำให้หงุดหงิดมากกว่าเดิม หญิงสาวหยิบแผนที่ออกจากกระเป๋าทางเกง ไม่แน่ใจว่ามาถูกทางหรือเปล่า ครั้นจะถามใครสักคนก็ไม่มียี่แวนว่าจะมีคนเดินผ่านเลย

"มันจะมีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้อีกไหม" เหนือดาวอยากหัวเราะให้กับโชคชะตา

ที่เธอต้องมาลำบากแบบนี้มันไม่ใช่ความผิดของตัวเองสักนิด แต่กลับต้องหนีและเดินทางมาไกลแสนไกลราวกับเป็นคนทำผิดแต่...ที่ผ่านมาก็มักเป็นคนรับกรรมที่ตัวเองและคนอื่นก่อขึ้นไว้อยู่แล้ว

เหนือดาวอาศัยอยู่กับครอบครัวของภัสสรผู้เป็นน้ำสาวซึ่งรับเธอมาเลี้ยงหลังจากที่พ่อแม่ของเธอประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จนเสียชีวิต มีเพียงเธอคนเดียวที่รอดมาได้จากเหตุการณ์ครั้งนั้น ภัสสรจัดการย้ายเธอจากกรุงเทพฯ กลับไปยังบ้านเกิดของแม่และน้ำซึ่งอยู่ในจังหวัดทางภาคใต้

แม้ใครต่อใครรับรู้ว่าเป็นหลานสาวของภัสสร แต่เหนือดาว

กลับรู้สึกว่าคุณภาพของตัวเองไม่ต่างกับผู้อาศัย ถึงจะอยู่แบบไม่ลำบาก แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้อย่างใจต้องการ ทุกอย่างต้องมีกรอบ มีกฎเกณฑ์ คงมีเพียงช่วงที่เรียนหนังสือเท่านั้นที่เธอเลือกเรียนมหาวิทยาลัยชื่อดังทางภาคใต้ จึงออกมาอยู่หอพัก ใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ แต่เมื่อเรียนจบต้องกลับไปช่วยงานภัสสรที่บริษัทที่โดนญาติพี่น้องและคนใกล้ตัวกดดันอย่างหนักว่าอย่าทำตัวอย่างแม่ของเธอที่พอแต่งงานก็ทิ้งธุรกิจของตระกูล บอกว่าอยากไปใช้ชีวิตสงบๆ แต่สุดท้ายก็ต้องกลับมาขอความช่วยเหลือจากภัสสรอยู่เสมอ การดูแลเรื่องต่างๆ รวมถึงเรื่องค่าใช้จ่ายเป็นหน้าที่ของนางสาว เพื่อให้เหนือดาวสำนึกบุญคุณเอาไว้ว่าถ้าไม่มีภัสสร เธอคงไม่ได้รับการเลี้ยงดูที่ดีเช่นนี้

นอกจากนั้นยังมีภาสวรรซึ่งเป็นลูกชายของภัสสรอีกคนที่คอยจัดการเรื่องต่างๆ ของเหนือดาว เมื่อหญิงสาวมีปัญหาหรือเกิดเรื่องภาสวรรก็ต้องหาทางแก้ไข อีกทั้งคอยเป็นคนกลางระหว่างเหนือดาวและประภาสผู้เป็นหน้าเขย หรือก็คือพ่อของภาสวรรที่ชอบหาเรื่องเธอ เพราะเห็นว่าเธอเป็นภาระที่คอยขัดผลประโยชน์ที่เขาควรได้รับ ซึ่งตัวเหนือดาวเองก็ปฏิบัติตัวกับประภาสตามมารยาทเช่นกัน เธอถูกฝังหัวเรื่องการสำนึกบุญคุณของคนเป็นน้ำให้มากๆ เสมือนเธอต้องมาใช้หนี้ที่พ่อแม่ได้ก่อไว้ ด้วยการเลี้ยงดูเหมือนเป็นคนอาศัยและถูกกดดันจากคนรอบตัว ทำให้เหนือดาวมีความอดทนสูง ยอมทำทุกอย่างที่ภัสสรต้องการเพราะไม่อยากให้ใครว่าเธอได้ว่าเป็นคนไม่รู้จักรับบุญคุณคน

เมื่อเรียนจบ เหนือดาวช่วยงานสวนผลไม้กับโรงงานผลิตผลไม้กระป๋องโดยเป็นผู้ช่วยของภาสวรรที่ขึ้นชื่อว่าเป็นเจ้านายที่โหดและเผด็จการ เหนือดาวทำได้เพียงรับคำสั่งและทำตามไปเหมือนคนไม่มีหัวคิด จะไปไหนก็ต้องแจ้งขออนุญาตทั้งภัสสรและภาสวรรทราบก่อนทุกครั้ง เหมือนคนไร้อิสระ...แต่เธอก็ยินดีที่จะทำโดยมีอีกหนึ่งเหตุผล

ที่ซ่อนอยู่ภายใต้การกระทำ นั่นคือ...เหนือดาวกลัวว่าถ้าเธอทำตัวไม่ดี หรือไม่เชื่อฟัง เธอจะไม่ได้ได้รับความรักจากใครเลย

แต่ดูท่าความพยายามของเธออาจสูญเปล่า...

หาก...ฟ้าคงไม่ยอมให้ชีวิตของเหนือดาวเรียบง่ายเกินไป จึงส่ง บททดสอบความอดทนมาให้ โดยครั้งนี้ส่งคนที่มีอำนาจเหนือกว่าใน ทุกๆ ด้านมาเป็นศัตรูของเธอ

การปรากฏตัวของหิรัญน้องชายประภาสที่จู่ๆ ก็ย้ายเข้ามาอยู่ที่ บ้านร่วมกับครอบครัวของภัสสร อีกทั้งเข้ามาว่านวยในบริษัทด้วยการ มาเป็นผู้จัดการฝ่ายผลิต โดยกรรมการผู้จัดการอย่างภัสสรนั้น ไม่สามารถคัดค้านอะไรได้ในเมื่อมันเป็นความต้องการของประภาส ซึ่งภัสสรก็ยอมแต่โดยดี บอกว่ามีคนมาช่วยจะได้แบ่งเบาภาระของ ลูกชายได้

ครั้งแรกที่พบหน้าหิรัญ เหนือดาวรู้สึกเลยว่าการมาของหิรัญ ไม่ใช่เรื่องดีแน่นอน และก็เป็นอย่างที่คาดเมื่อหิรัญชอบมาหาเรื่องเธอ ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยของภัสสรเป็นประจำ อีกทั้งยังสร้างปัญหาเกี่ยวกับการผลิตสินค้า หลายครั้งที่ทำให้คนงานต้องทำงานล่วงเวลาเพราะ ผลิตสินค้าไม่ทัน หรือไม่ก็ผลิตสินค้าเกินกว่าออเดอร์ ภัสสรให้เธอ ตามแก้ปัญหาโดยโทษว่าความผิดพลาดทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะเหนือดาว

ไม่มีใครปกป้องเหนือดาวสักคน แม้แต่ภัสสรก็เห็นแก่สามี ไม่รับรู้ถึงปัญหาใดๆ กลายเป็นว่าคนที่ดิ้นรนมีเพียงเธอคนเดียว และ นั่นกลายเป็นจุดเริ่มต้นของความอึดอัดใจของหญิงสาวที่นับวันจะ มากขึ้นเรื่อยๆ

ทุกอย่างเป็นบทพิสูจน์แล้วว่าสิ่งที่เธอพยายามมาตลอดชีวิตเพียง เพื่อให้ได้สัมผัสถึงความรัก มันเป็นการกระทำที่ไร้ค่า...ทั้งที่พยายาม อดทน พยายามทำทุกอย่างไม่ย่อท้อ

ในที่สุดก็ถึงวันที่ความอดทนของเหนือดาวหมดลง! วันที่เธอมีอาจ

อยู่ร่วมกับคนที่เธอเกลียดได้อีกต่อไป และเหตุการณ์ในวันนั้นเป็นผลทำให้เธอต้องมาเดินท่ามกลางสายฝนในวันนี้

แต่ต่อให้ต้องเปียกฝน หรือให้เธอเดินกลางพายุ เธอก็ทนได้! เห็นოდาวมองทางตรงหน้า สายตาที่เต็มไปด้วยความอ่อนล้ายังมีแสงแห่งความหวัง แม้สองข้างทางจะดูเปลี่ยว หากอย่างน้อยจุดที่เธอยืนกับทางที่กำลังก้าวเดินมันก็น่ากลัวน้อยกว่าเหตุการณ์ที่ทำให้เธอต้องจากบ้านมา

เปรี้ยว!

เสียงฟ้าผ่ากระตุ่นให้เหนือดาวต้องเพิ่มความเร็วในการเดิน เธอตั้งร่ำให้ต่ำลงมา หวังให้มันกันละอองฝน กวาดตามองรอบตัว เลี้ยวขวา เลี้ยวซ้าย ตามแผนที่จำไว้ในหัว

แปลก...ที่เธอรู้สึกคุ้นเคยกับทางที่กำลังเดิน แต่มันช่างเลื่อนรางจนไม่มั่นใจว่าเธอคิดไปเองหรือเปล่า

ดูเหมือนความทรงจำที่ซ่อนอยู่ลึกๆ กำลังทำงาน โดยมีภาพของพ่อแม่ของเธอปรากฏขึ้น ทว่ามันก็เป็นเพียงชิ้นส่วนที่ขาดหายไปเท่านั้น และปรากฏขึ้นเพียงวูบเดียว แต่ก็ทำให้ใจของเหนือดาวสั่นไหว

ร่างบางหยุดอยู่หน้าบ้าน มองอย่างไรก็คุ้นตาคุ้นใจ จิตได้สำนึกบอกว่าต้องเป็นหลังนี้ เท่าก้าวออกไปพร้อมกับใจที่เต้นแรง เหนือดาวมองผ่านสายฝน แม้ความหนาวจะเล่นเข้าสู่กาย ทว่าใจนั้นกลับมีรอยจางๆ แห่งความอบอุ่น...บ้านหลังนี้นะหรือที่เธอเคยใช้ชีวิตกับพ่อแม่...ริมฝีปากยิ้มเล็กน้อย รวากับมีหยดน้ำหล่อเลี้ยงจิตใจอันแห้งแล้งให้มีความชุ่มชื้นบ้าง

บ้านหลังที่ภัสสรบอกว่าให้เด่นหล้าและดารา พ่อกับแม่ของเธอมาอยู่ในระหว่างอาศัยที่กรุงเทพฯ แม้มันจะเป็นบ้านของน้ำสาว เหนือดาวกลับรู้สึกว่ามันเป็นบ้านของเธอจริงๆ

ขณะที่เหนือดาวปล่อยใจไปกับภาพตรงหน้าก็ต้องชะงักอย่าง

รักเกินคาดคะเน

14

ตกใจเมื่อพบเงาตะคุ่มๆ หน้าบ้าน จึงมองด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไร
ขึ้น จากนั้นหญิงสาวก็สะดุ้งเล็กน้อย อุทานด้วยความตกใจเมื่อเดิน
เข้าไปใกล้แล้วได้คำตอบว่าเงาตรงนั้นคืออะไร!

บทที่ 2

"โรงเรียนเทียมฟ้า"

คะเนมองกระดาษในมือ พุดพิมพ์ตามตัวอักษรที่ปรากฏอยู่บนนั้น คิ้วขมวดเข้าหากันก่อนจะเงยหน้ามองวิวที่นอกหน้าต่าง คิดถึงที่มาของกระดาษแผ่นนี้

เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะฝีมือของพ่อและปู่เขาเอง!

ความจริงมันก็มีพิรุณตั้งแต่คำนวณผู้เป็นพ่อตามตัวคณิตและคะเนนให้กลับบ้าน ไหนจะยังให้สอนการอีเมลและโปรแกรมเซตเพื่อใช้ติดต่อคณิตกับคะเนน เรียกว่าใช้ทุกวิถีทางทำให้ทั้งสองมารวมตัวกันที่บ้านให้ได้

คะเนที่อยู่บ้านเดียวกับพ่อแม่และปู่ได้แต่สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ถามคำนวณก็ไม่ได้คำตอบ คณิตและคะเนนโทรศัพท์มาแย็บๆ ว่ามีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า เขาก็ตอบไม่ได้

ที่เรียกแกทั้งสามคนมาที่นี้ก็เพื่อบอกว่าครอบครัวเรากำลังจะล้มละลาย มีหนี้สินล้นพ้นตัว เหลือแต่บ้านหลังนี้เท่านั้นที่กำลังจะเอาไปจำนอง ทั้งหมดเกิดจากกิจการแต่ละอย่างของเราไม่มีคนดูแลที่ดี

มีแต่ปัญหาเกิดขึ้นไม่เว้นแต่ละวัน แล้วพวกแกอย่ามาขอร้องถามว่าทำไมฉันไม่ลงมือทำเอง เพราะฉันจะบอกว่าฉันมีร่างเดียว ไม่สามารถแยกไปดูแลโรงเรียนทั้งสามโรงได้หมด ซึ่งก็รู้กันดีแล้วใช่ไหมว่าโรงเรียนทั้งสามที่พูดถึงมีอะไรบ้าง' นั่นคือคำเฉลยเมื่อสามพี่น้องอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา

'รู้ครับ' คณิต คะเน คะเนนรับคำพร้อมกัน

กิจการที่คำนวณหมายถึงคือโรงเรียนทั้งสามที่อยู่กระจัดกระจาย คะเนสงสัยเหลือเกินว่าทำไมศาสตร์ซึ่งเป็นปู่ของพวกเขาไม่สร้างให้โรงเรียนอยู่ใกล้ๆ กัน นี่กลับสร้างใกล้บ้านหนึ่งที่ อีกฝั่งของกรุงเทพฯ อีกหนึ่งที่ และต่างจังหวัดอีกหนึ่งที่

ถามโรงเรียนที่ว่าไม่ใช่โรงเรียนที่เป็นแฟรนไชส์หรือโรงเรียนสาขาแต่อย่างใด หากเป็นโรงเรียนที่สอนแตกต่างกัน อาจเพราะคนอย่างศาสตร์มีไอเดียใหม่ๆ เกิดขึ้นเสมอ และมองว่าแต่ละทำเลควรเป็นโรงเรียนแบบใดถึงจะดำเนินธุรกิจให้รอดได้

กะเนเรียงลำดับในใจว่าทั้งสามโรงเรียนคืออะไร ตั้งแต่จำความได้ก็เจอทั้งศาสตร์และคำนวณปลุกฝังเรื่องราวเกี่ยวกับกิจการของครอบครัวมาตลอด มันบ่อยจนสามพี่น้องออกอาการเบื่อ ไม่อยากกลายเป็นผู้สืบทอดสักคน จึงหาทางปลีกตัวให้ห่างจากครอบครัว ถามเลือกเรียนอะไรก็ได้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

'แล้วอย่าคิดว่าจะให้ฉันขายกิจการทั้งหมดใช้หนี้ซะ เพราะปู่พวกแกบอกมาว่าถ้าทำอย่างนั้นจะย้ายตัวเองไปอยู่บ้านบางแค แล้วก็ขายบ้านและที่ดินให้หมด ทรัพย์สินต่างๆ ให้ตกเป็นของกรากุศล แล้วก็จะล้มกิจการทุกอย่างให้หมด ถ้าแกอยากเห็นพ่อแม่ลำบากจนไม่มีที่อยู่ ตามด้วยคนทำงานกับพวกเรามาหลายปีต้องตกงานไปก็คอยดู ถ้าไม่เชื่อเรื่องนี้ก็เอาเอกสารพวกนี้ไปอ่านได้เลย มันเกี่ยวกับหนี้สินทั้งหมด' คำนวณวาดมือไปยังกระดาษที่กระจายตรงหน้า

หลานชายทั้งสามของศาสตราจารย์รู้ว่าปู่ของตนพูดจริงทำจริง ถึงตอนนี้จะอายุมาก มีโรคภัยรุมเร้าตามประสาคนแก่ แต่อิทธิฤทธิ์ไม่ได้ต่างจากคนเป็นพ่อนัก

‘อย่าคิดว่าไม่ใช่เรื่องของแก เพราะมันยังไม่จบเท่านี้ ชายกิจการไปใช้ว่าหนึ่งจะหมด หนึ่งทั้งหมดจะแบ่งให้พวกแก’

‘นี่แหละสิ่งที่โหดร้าย’ คะแนนคราง เงินที่ใช้อยู่ทุกวันนี้ยังไม่พอ ถ้ามีหนี้เพิ่มอาจเดือดร้อนกันได้

คะเนเองก็อยากบ่นแบบที่คะเนนทำ แต่เขาพูดไม่ออกจริงๆ

‘ปู่ฝากบอกมาว่าจะแบ่งให้เท่าเทียมด้วย’ คนที่หนึ่งเงี้ยวบอญานอย่างภาวดีเอ่ยขึ้นพร้อมส่งยิ้มหวานๆ ให้กำลังใจ แต่จริงๆ เป็นการกดดันให้ลูกทำตามที่สามีบอก

สิ้นประโยคของเธอ คะเนนก็ออกท่าทางโวยวายเต็มที่ ส่วนคะเนนึ่งคิดไปก่อนเอ่ยออกมา

‘นั่นคือเหตุผลที่เรียกพวกเรากลับมา เพื่อให้มาจัดการกับโรงเรียนทั้งสามให้กิจการดีขึ้น’ คะเนนสรุปความเข้าใจของตัวเอง เขาทั้งสามคนไม่ยอมปล่อยให้ปู่ไปอยู่บ้านพักคนชรา ไม่อยากให้สมบัติทุกชิ้นที่ควรเป็นของพ่อกลายเป็นของสาธารณะ เพราะทุกอย่างเป็นสิ่งที่มีค่าควรดูแลมาตลอดหลายปี

‘ใช่ เพราะฉันไม่ใช่คนเสแสร้งที่จะปล่อยให้ทุกอย่างล้มไปตรงหน้า’ คำนวนพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

คะเนรู้ได้ทันทีว่านี่คือการบังคับทางอ้อมของศาสตราจารย์

‘พ่อมั่นใจได้ยังไงว่าถ้าพวกเราไปทำแล้วมันจะดีขึ้น มันอาจจะพังก็ได้’ คณิตถาม

‘ถ้าใครบริหารงานได้ดี ปู่ของพวกแกก็จะมีรางวัลเป็นเงินก้อนใหญ่ แถมอยากเอาสมบัติอะไร ถ้าเอ่ยปากแล้วมีจะจัดการให้ทันที แต่ถ้าพังก็จัดการเรื่องนี้เอาเอง’

‘แล้วถ้าไม่ทำล่ะครับ’ คะเนถามทั้งที่รู้ดี ลองเป็นแบบนี้คิดมาแล้วเรียบร้อยแน่นอน

คำตอบที่ได้คือการบอกว่าจะถูกตัดออกจากตระกูล อีกทั้งยังเรียกเก็บเงินค่าเลี้ยงดูตั้งแต่เกิด ตามด้วยการตัดพ้อที่คณิตและคะเนนออกไปอยู่ข้างนอก ใช้ชีวิตอิสระ บางครั้งหายหน้าหายตาไป จนคนเป็นพ่อน้อยใจ...ทำเอาทั้งสามคนทั้งอึ้งและทึ่ง ไม่รู้ว่าคำนวณคิดเงื่อนไขได้อย่างไร

ในเมื่อทุกอย่างเป็นแบบนี้ ประตูทางออกถูกปิดกั้นเอาไว้จนเหลือเพียงทางเดียว นั่นคือการตอบว่า ‘ตกลง!’ ซึ่งคำตอบสร้างรอยยิ้มกว้างบนใบหน้าคำนวณ

‘แล้วเราจะเลือกยังไงว่าใครจะแยกย้ายไปคุมโรงเรียนไหน’ คณิตถามต่อ

ปัญหาต่อไปคือการแบ่งว่าใครจะรับผิดชอบโรงเรียนไหน ซึ่งพี่ชายทั้งสองคนอย่างคณิตและคะเนนไม่มีปัญหาใดๆ คงมีเพียงคะเนนที่เริ่มโวยวายอีกครั้ง เพราะมีอยู่หนึ่งโรงเรียนที่ชายหนุ่มไม่อยากจะมาอยู่ในความรับผิดชอบ

คะเนนทั้งเครียดทั้งขำ รู้อยู่แล้วว่าโรงเรียนที่ว่าคือโรงเรียนฝึกสุนัข ซึ่งคะเนนก็เกลียดเจ้าสี่ขาเหล่านั้น ถ้าต้องไปจัดการโรงเรียนนี้ แอมต้องอยู่ใกล้กันในระยะห้าเมตร ยังนึกภาพไม่ออกเลยว่าจะออกมาอย่างไร

ในตอนนั้นคะเนนคิดว่าคำนวณอาจมีวิธีจัดสรรที่ยุติธรรมหรือวางแผนเอาไว้แล้วว่าใครเหมาะสมกับโรงเรียนไหน แต่...คนที่ชี้แจงเรื่องนี้กลับเป็นภาวดี แม่ของพวกเขาที่บอกด้วยสีหน้ายิ้มว่าวิธีแก้ปัญหาในเรื่องนี้คือ...การจับสลาก

คะเนนแทบจะล้าล้นน้ำตม คณิตนั่งอึ้ง ส่วนคะเนนโวยวายทันทีที่ว่าสุดท้ายทุกคนก็ต้องทำตามกติกาที่ภาวดีกำหนด ลูกขึ้นเพื่อเอื้อม

หยิบกระดาษในตะกร้าคนละชิ้น

คะเนยอมรับชะตากรรม มองกระดาษที่ตอนนี่เปิดอ่านแล้วว่า มันคืออะไร หนึ่งไปเล็กน้อย เสียงโวยวายของคะเนที่ดันจับได้ โรงเรียนที่ตัวเองเกลียดไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอะไรอีกต่อไป ดูท่าว่าชีวิตที่เคยสงบของเขาต้องเปลี่ยนไปอย่างแน่นอน การบริหารงานไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่ยากเกินไป สิ่งที่กังวลคือทุกอย่างมันจะเป็นอย่างไรต่อไป นี่สิ

ชื่อที่ปรากฏคือ 'โรงเรียนเทียมฟ้า' ซึ่งเป็นโรงเรียนที่อยู่ใกล้บ้านคะเนทั้งโล่งใจและหนักใจ โล่งใจที่ไม่ต้องเดินทางไปไหนไกล หนักใจที่ยังคิดไม่ออกว่าจะเริ่มทำงานนี้จากตรงไหน จนกว่าจะเข้าไปสำรวจสถานที่จริง

โชคดีที่เขาทำงานเกี่ยวกับการวิจัย บางครั้งต้องออกไปหาข้อมูลในที่ต่างๆ จึงไม่เหมือนพนักงานบริษัทคนอื่น รวมไปถึงเปิดร้านกาแฟกับเพื่อน ทำให้คะเนค่อนข้างมีอิสระ แต่ไม่ได้หมายความว่า จะใช้เวลาทั้งหมดกับการกอบกู้โรงเรียนที่นานๆ ชั่วครู่ผ่านไป เห็นเพียงความเงิบเหงาจนไม่สามารถเดาได้ด้วยตาว่ามันเป็นสถานที่อะไร

ดูท่าคำนวณแล้วว่าลูกๆ จะเครียดไม่พอ จึงส่งประโยคที่ทำให้คะเนต้องขมวดคิ้วจนแทบจะขีดกันมาให้

'ลืมนบอก เวลาปลดหนี้คือหกเดือน'

ชายหนุ่มถอนหายใจหนักๆ คิดว่าเวลาที่ให้มันน้อยเกินไป แต่ก็แย่งอะไรออกไปไม่ได้ ได้แต่กลับมาเฝ้าคิดอย่างวุ่นวายใจแบบนี้...

"ฮัดเซ๊ย!" เทหือดาวจามติดต่อกันหลายครั้ง เบือนหน้าหนีเมื่อเจอฝุ่นที่กระจายจากการกวาดพื้นซึ่งถูกมันครอบคลุมไว้ทุกตารางนิ้ว แม้หญิงสาวเอาผ้าเช็ดหน้าปิดปากก็มีอาจป้องกันได้หมด ตอนนี่เธอจามจนเหนื่อยจึงหยุดพักด้วยการเดินมายังห้องที่ทำความสะอาดแล้ว

เรียบร้อย

บ้านหลังนี้ยังคงเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหญ่ไว้ มันถูกคลุมด้วยผ้าขาวกันฝุ่น สภาพขาดการดูแลมานาน กระจกบางบานมีรอยร้าวตามกาลเวลา บางบานมีรอยแตก พื้นกระเบื้องนอกจากฝุ่นก็มีคราบต่างๆ เปื้อนเป็นระยะๆ

เท้าแตะพื้นกระเบื้องสีน้ำตาลเข้มที่ตอนนี้ได้รับการทำความสะอาด แต่ก็ยังมีร่องรอยของความสกปรกอยู่ เป็นคราบต่างๆ ซึ่งเกิดจากการเซาะของฝนที่ซึมจากหลังคาที่มีรอยร้าวจากการแตกของกระเบื้องจนทำให้น้ำฝนไหลผ่านฝ้าเพดาน

ภัสสรบอกว่าบ้านหลังนี้มีคนเช่าผลัดเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เพราะสถานที่ตั้งของมันอยู่ชานเมือง ทำให้การเดินทางค่อนข้างลำบาก เพิ่งมีช่วงสามสี่ปีหลังที่บ้านนั้นว่าง ตอนแรกนำสาวก็จ้างคนมาทำความสะอาดนานๆ ครั้ง แต่ด้วยธุรกิจที่ต้องดูแลทำให้ลืมไปบ้าง สภาพของมันถึงได้ทรุดโทรมเช่นนี้

เหนือความมองรอบตัว รุ้ลี้กอบอุ้มอย่างประหลาด ไม่น่าเชื่อว่าเกือบยี่สิบปีผ่านไป เรื่องราวในความทรงจำช่วงวัยเด็กยังไม่หายไป แม้มันจะเลือนรางไปบ้างก็ตาม

"มูมนั้นเหนือเคยนั่งเล่นตัวต่อกับพ่อ" เธอพิมพ์่า มองไปที่มุมห้องภาพร่างๆ ของเด็กหญิงกับผู้ชายท่าทางใจดีผิวขาว มีรอยยิ้มบางๆ อยู่บนใบหน้าเสมอนั่งเล่นจนตัวต่อทรงเรขาคณิตที่ทำจากไม้กระจายไปรอบตัวคนทั้งสอง โดยมีคนเป็นแม่ซึ่งเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่กำลังเย็บเสื้อนั่งอยู่ที่โซฟา

ภาพแห่งความสุขทำให้หญิงสาวยิ้มออก อย่างน้อยการอยู่ที่นี้ แม้ตามลำพัง แต่อาจมีความสุขทางใจมากกว่าการอยู่ใกล้คนที่เธอเกลียดอย่างหิรัญ และคนที่เย็นชาอย่างภัสสร

แต่...เมื่อต้องอยู่คนเดียว เธอจะอย่างไรกับชีวิตต่อไป

เพราะเป็นการเดินทางกะทันหันทำให้เหนือดาวไม่ได้วางแผนให้ตัวเอง คิดถึงตรงนี้หัวคิ้วก็กดเข้าหากันทันที หันไปมองโต๊ะตัวเล็กของซุ้ดรับแขก มีโทรศัพท์มือถือของเธอถูกแยกส่วนเอาไว้เนื่องจากเปียกฝน...บางทีเธออาจต้องขอความช่วยเหลือจากใครบางคน

"อา..." พลันเสียงครางซึ่งดังมาจากคนที่นอนบนโซฟา ก็เรียกความสนใจจากคนที่ตกอยู่ในภาพแห่งอดีต

เหนือดาวเดินมาดูอาการคนที่เธอให้การช่วยเหลือไว้เมื่อวาน ตอนที่เดินทางมาถึงหน้าบ้านหลังนี้ เธอพบร่างของชายชราอนหมดสติพร้อมกับมีเลือดไหลออกมาจากบริเวณศีรษะ สัญชาติญาณการให้ความช่วยเหลือทำให้เธอใช้แรงทั้งหมดจัดการกับประตูรั้วและพาเขาเข้ามาในบ้าน นั่นคือสาเหตุที่ทำให้ข้าวของ เสื้อผ้า และโทรศัพท์มือถือของเหนือดาวนั้นเปียกโชก

แต่ความลำบากไม่ได้ทำให้เหนือดาวเลิกล้มที่จะช่วยเหลือคนไร้สติ เธอให้การช่วยเหลือและดูแลเท่าที่จะทำได้ แม้ใจอยากพาไปโรงพยาบาล แต่ติดที่ฝนตกหนักกับเงินที่ติดตัวมาน้อยคงไม่เพียงพอค่าบริการล่าสุดท้ายก็ใช้อุปกรณ์ปฐมพยาบาลที่พอนำติดตัวมาทำแผลที่ศีรษะ แขนขา บ้อนยาแก้ไข้ ตามด้วยการจัดที่นอนให้สะอาดและนอนสบายที่สุด หัวใจไม่น้อยว่าอาการของคนสูงวัยจะแย่งลงหรือเปล่า เพราะเวลาผ่านไปแค่ไม่กี่ชั่วโมงก็มีไข้สูงจนต้องเช็ดตัวให้ทุกๆ ชั่วโมง จนถึงตอนนั้นก็ยังไม่ได้ดี แม้ตอนนี้ไข้จะลดแล้ว แต่เหนือดาวก็อดห่วงไม่ได้

เหนือดาวแตะแขนของคนเพิ่งฟื้นซึ่งมีผ้าขนหนูผืนใหญ่สองผืนปูกันฝุ่นใต้ร่างและห่มให้ความอบอุ่น รู้สึกถึงความร้อนที่แผ่ออกมา คิ้วขมวดอย่างเป็นกังวล หลังกินโจ๊กที่เธอไปซื้อที่หน้าปากซอยแล้ว คงต้องบ้อนยาและเช็ดตัวอีกครั้ง

ตอนเช้า หลังจากซื้อโจ๊กให้คนป่วยและตัวเอง เหนือดาวถามหาคลินิกจากแม่ค้า ได้รับความว่าเดินไปอีกสองสามห้องแถวก็พบแล้ว คิด

เอาไว้ว่าถ้าสามารถพาคนแก่มาได้จะรีบพามาทันที หญิงสาวไม่ลืมที่จะบอกรูปพรรณสัณฐานของชายชราที่เธอพบว่ามีใครคุ่นหน้าหรือไม่ แต่ก็คิดว่าน้ำเหลวเมื่อไม่มีใครจำได้

เหนือดาวเปลี่ยนแผนมาเป็นการใช้โทรศัพท์สาธารณะโทรหาเพื่อนสนิท แต่ก็เข้าระบบฝากข้อความ ลองโทรอีกสองสามครั้งก็ยิ่งเหมือนเดิม จึงตัดสินใจว่าตอนกลางวันต้องหาทางติดต่ออีกครั้ง

ตอนนี้เธอห่วงอาการของคนป่วยมากกว่าความเป็นอยู่ของตัวเองเสียอีก...เหนือดาวจับจ้องใบหน้าเหยียนที่มีเหงื่อซึมออกมา เห็นเปลือกตาค่อยๆ เปิดพร้อมการขยับตัวเหมือนรู้สึกอึดอัด ริมฝีปากแห้งขยับตามเสียงที่เปล่งออกมา

"ลุง เป็นยังไงบ้างคะ" เหนือดาวถามอย่างกังวล

"โอ๊ย..." ชายชราครางเมื่อพยายามลุกขึ้นนั่งแล้วรู้สึกปวดร้าวไปทั้งศีรษะ เหนือดาวต้องเข้าไปช่วยพยุง

"ค่อยๆ ลุกนะคะ จะเอาน้ำหรืออะไรบอกหนูได้" เหนือดาวถามอย่างอ่อนโยน

"ปวดหัว..." น้ำเสียงแหบแห้งเปล่งออกมาได้เพียงเท่านี้

"เสียงไม่ค่อยดีเลยนะคะ หนูว่านอนต่ออีกหน่อยดีกว่า"

"ลุงเป็นอะไร" ชายแก่ถามกลับพร้อมกับใช้มือแตะศีรษะที่รู้สึกว่ามีน้ำหนักแทบจะแบกมันไว้ไม่ไหว ปวดตุบๆ ที่ขมับเหมือนระเบิดเวลาที่พร้อมระเบิดได้ตลอด

"ลุงหัวแตกเลยทำให้ปวดหัวมาก แล้วก็มิใช่ อาจเพราะตากฝนบ้านลุงอยู่แถวนี้หรือเปล่าคะ เดี่ยวหนูไปส่ง ป่านนี้ที่บ้านลุงคงเป็นห้วงแยء"

"บ้าน..." คนฟังทวนอย่างงงๆ คิ้วกดเข้าหากัน เงยหน้ามองรอบๆ ตัวแล้วก็ยิ่งรู้สึกเหมือนมีค้อนมาทุบหัวหนักๆ จนต้องกุมศีรษะเอาไว้ "ไม่รู้..."

เหนือดาวตกใจกับอาการปวดหัวของอีกฝ่าย รีบป้อนยาแก้ปวดให้ทันที

"ค่อยๆ คิดนะคะ แล้วทำไมถึงไปนอนตรงถนน แถมบาดเจ็บแบบนี้" หญิงสาวเดาว่าเธอเป็นคนแก่ประเภทหลงๆ ลืมๆ จึงถามสิ่งที่น่าจะกระตุ้นความจำ

"บาดเจ็บเธอ..." คนแก่พิมพ์ำ มองไปข้างหน้าเหมือนกำลังนึกสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ผลที่ได้รับคือสีหน้าซึ่งเต็มไปด้วยความสับสน สบตาเธอเหมือนขอความช่วยเหลือ

"เอ่อ...คุณลุงชื่ออะไรคะ" เหนือดาวตัดสินใจเปลี่ยนคำถามบางทีคำถามง่ายๆ อาจช่วยทำให้ดีขึ้นก็ได้

แต่นั้นกลับทำให้คนสูงวัยปวดหัวหนักกว่าเก่า หายใจแรงๆ ตามด้วยมือที่กำลังแขนเธอจนแน่นเกร็ง

เหนือดาวตกใจว่าเกิดอะไรขึ้น รีบให้คนที่ปวดหัวอย่างทรมาณนอนลงที่เดิม ละล้าละลักถามอาการ แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบ

"คุณลุง เตี้ยวหนุพาไปหาหมออะคะ...ไม่ดีกว่า เตี้ยวหนุไปตามคุณหมอมให้มาที่นี่ดีกว่า อดทนหน่อยนะ" เหนือดาวตัดสินใจอย่างรวดเร็ว ไม่สนใจเรื่องเงินอีกต่อไป แต่ก่อนที่ร่างบางนั้นจะได้ลุกขึ้นมือเหยียวย่นก็ยื่นมามากว่าข้อมือเธอไว้

"คุณลุง ทำไมมีร้อนแบบนี้" เหนือดาวร้องเสียงหลง รีบเอื้อมมือไปแตะหน้าผากคนนอนบนโซฟาอีกครั้ง พอเห็นปากแห้งขยับเหมือนอยากพูดอะไรก็เอียงหูเข้าไปใกล้

"ฉัน...ลุง...ไม่รู้ว่าตัวเองชื่ออะไร...ลุงไม่รู้..." น้ำเสียงที่เปล่งออกมาสั้นไหวโหวง

เหนือดาวนิ่งไป จับจ้องดวงตาเทาเข้ม พบว่ามันเป็นอาการตกใจ ไม่ใช่อาการของคนแก่ที่ชี่หลงชี่ลืมตามอายุ จากนั้นเธอก็รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองกำลังหลงทาง ตามด้วยคำถามอีกมากมายที่เธอไม่สามารถ

ตอบได้สักชื่อว่าชายแก่ตรงหน้าเธอคนนี่คือใคร!!

"นายว่าใครนะ..." คะเนถามด้วยสีหน้าประหลาดใจเมื่อได้ยินชื่อที่หลุดจากปากเพื่อน

"แองจี้มาที่นี่เมื่อกี่นี่เอง มาถามหานาย ฉันบอกว่านายยังไม่มาให้โทรเข้ามือถือแทน แต่พอให้นามบัตรเขาก็ไม่สนใจเท่าไร บอกว่าจะแวะมาตอนบ่าย ท่าทางรีบร้อนยังงี้ก็ไม่รู้" สันติบอกเพื่อนที่เพิ่งเดินทางมาถึงร้านกาแฟ 'คอฟฟี่มิลล์' ซึ่งมีหุ้นส่วนรวมกันอยู่และมีห้องเล็กๆ ให้คะเนได้ทำงานวิจัยที่ได้รับมา

"รีบร้อนเหรอ..." คะเนพิมพ์ ถ้าเป็นคนอื่นมาถามหาคงไม่แปลกใจเท่านี้ แต่นี่คืออรรัมภา คนที่หายออกไปจากชีวิตเขาถึงสองปี ทำให้ไม่ถึงกลับมาแบบไม่ทันให้ตั้งตัวแบบนี้

"ท่าทางจะมีเรื่องร้อนใจ หรือว่านายไปติดเงินแองจี้ไว้ เขาถึงได้ตามมาทวง" สันติที่กำลังชงกาแฟหลังเคาน์เตอร์แซว อยากให้เพื่อนผ่อนคลายลง เขารู้สาเหตุดีว่าทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงมีอิทธิพลกับคะเนมากนัก

"อย่าคิดว่าคนอื่นเขาจะเหมือนนายหมด สันต์" ชายหนุ่มสวนกลับหน้าเครียด วางกระเป๋ที่บรรจุทั้งเอกสารและคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กไว้ที่เคาน์เตอร์ นั่งบนเก้าอี้สตูลบาร์

"อ้าว ไอ้พี่ ก็มันเดาไม่ออกนี่หว่า คนที่เลิกกันไปสองสามปี แถมเป็นคนเลิกติดต่อแวก่อน กับเพื่อนๆ ก็ไม่เคยติดต่อ รู้แค่จะไปต่างประเทศ จู่ๆ วันหนึ่งโผล่มาถามหาแวก แคมยังรู้อีกว่าจะตามหาแวกได้ที่ไหน แวกไม่สงสัยบ้างหรือไง" สันติวางกาแฟร้อนให้เพื่อนเท่าเฝ้าระจอนหน้าคะเนที่แสดงออกว่ากำลังใช้ความคิด แต่อ่านไม่ออกว่ากำลังรู้สึกอะไร

"นั่นสิ...มีปัญหอะไรหรือเปล่า" คะเนถามอย่างไม่ต้องการ

คำตอบ

"ไม่รู้ แต่เดาว่ารู้่านายอยู่ที่นี้เพราะยัยอินแน่ๆ" สันติหมายถึง อินทุภาเพื่อนอีกคนที่เป็นหุ้นส่วนในร้านกาแฟแห่งนี้ ซึ่งรายนั้นคงติดต่อกับอรรธมาในบางครั้ง ไม่อย่างนั้นคงมาไม่ถูกที่แบบนี้

การปรากฏตัวของอรรธมาถือเป็นเรื่องมหัศจรรย์ เธอเป็นผู้หญิงที่คะเนเคยรัก แต่ต้องเลิกกันตั้งแต่ฝ่ายหญิงเดินทางไปเรียนต่อที่เมืองนอก เข้าตำรา 'รักแท้แพ้ระยะทาง' ทว่าแม้คำบอกเลิกชายหนุ่มก็ยังไม่เคยได้รับ เพราะหญิงสาวใช้วิธีหายออกไปจากชีวิต ปล่อยให้เขาหัวใจสลาย เผาถามตัวเองว่าทำผิดอะไร อรรธมาถึงได้ทำแบบนี้หากไม่มีคำตอบจากสิ่งที่เขาถาม จนบัดนี้คะเนก็ยังไม่สามารถเปิดใจรักใคร่ได้เต็มที่ ต้นเหตุเกิดจากอรรธมาเพียงคนเดียว

ก่อนที่คะเนจะสงสัยไปมากกว่านี้ ประตูร้านก็เปิดออก สันติส่งเสียงต้อนรับลูกค้าอัตโนมัติพร้อมกับรอยยิ้ม แต่ก็ต้องอ้าปากค้าง เคาะเคาน์เตอร์ตรงตำแหน่งที่คะเนนั่งอยู่เร็วๆ

"เฮ้ย ไฉน" สันติเรียกราวกับเกิดเหตุร้าย

"อะไรของนาย" คะเนหลุดจากภวังค์ ถามเพื่อนด้วยน้ำเสียงติดหูจดหวัง

"นางฟ้าของนายตายยากวะ พุดถึงก็มา" สันติพยักพเอิดไปทางประตู

คะเนเงิบไปชั่วขณะ 'นางฟ้า' ที่ว่าไม่มีใครอื่นนอกจากผู้หญิงในบทสนทนาเมื่อครู่ แปลกที่การปรากฏตัวของนางฟ้าทำให้คะเนนั้นอยากมีไม้วิเศษมาเสกให้ตัวเองหายไป เพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำหน้าที่อย่างไรกับคนที่ทิ้งเขาไป

เสียงรอกเท้ากระทบพื้นนั้นโกล้เข้ามาเรื่อยๆ คะเนพยายามเก็บความรู้สึกไม่ให้เห็นออกทางสีหน้า รอเพียงไม่นานกลิ่นน้ำหอมของผู้หญิงก็ลอยแตะปลายจมูกพร้อมกับเงาที่หยุดอยู่ข้างๆ ตัว

คะเนงยหน้าขึ้นมองก็พบกับใบหน้าเนียนสวย ริมฝีปากอímที่ กำลังคลี้มบางๆ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่ถูกตกแต่งสวยงามทำให้ชายหนุ่ม สะดุด ไม่ใช่เพราะประกายหวานที่เคยทำให้เขาหลงใหล แต่ความรู้สึก บางอย่างกำลังถูกส่งออกมา และยิ่งมันใจมากขึ้นเมื่อน้ำเสียงหวานที่ กระหบโสตนั้นมีอาการลั่นอย่างเห็นได้ชัด

"เน...ดีใจจังที่ได้เจอ"

"แองจี้" คะเนเรียกชื่อหญิงสาวในชุดเดรสแขนกุดสีฟ้า

"โชคดีที่แองจี้ตัดสินใจเดินกลับมา" น้ำเสียงของอรรธมภาเต็มไปด้วยความหวัง "เน...แองจี้มีเรื่องอยากให้เห็นช่วย ตอนนี่คงมีแต่เน คนเดียวที่ช่วยได้"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)